

Nemanželský otec uzavřel s plnomocníkem tehdejšího poručníka s výhradou soudního schválení smír o odbytném. Ještě před soudním schválením smíru navrhl nový poručník na soudě, by smír nebyl schválen. P o r u č e n s k ý s o u d přes to smír schválil. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel vytýká souhlasným usnesením obou nižších soudů zřejmou nezákonnost. Výtka jest lichá. Smír o odbytném ze dne 9. října 1929 byl uzavřen mezi nemanželským otcem Josefem M-em a vykázaným plnomocníkem tehdejšího poručníka Josefa S-a s výhradou schválení poručenským soudem. Tento smír nebyl odstraněn tím, že později zřízený nový poručník Karel P. prohlásil v podání došlém na soud dne 14. října 1929, tedy ještě před soudním schválením smíru, že k němu nemůže přivoliti, žádaje, by soudní schválení smíru bylo odepřeno. Opačný názor stěžovatelův nelze vyvoditi z ustanovení § 865 obč. zák., že svéprávná strana nemůže od smlouvy odstoupiti, dokud nedojde schválení soudu, neboť z něho nevyplývá, že by zákonný zástupce strany nesvéprávné mohl pouhým prohlášením od smlouvy libovolně odstoupiti a takto ji se světa zprovoditi. Poručenský soud měl tudíž na výběr, by se rozhodl buď pro schválení smíru uzavřeného tehdejším poručníkem anebo pro jeho neschválení ve smyslu návrhu nového poručníka, podle toho, co uznal za výhodnější pro nezletilou poručenku. Rozhodl-li se smír schváliti a náležitě to odůvodnil, nelze jeho rozhodnutí a potvrzujícímu usnesení rekursního soudu důvodně vytýkati nezákonnost, tím méně však zřejmou nezákonnost podle § 16 nesp. říz.

Čís. 9885.

Pozemková reforma.

Do usnesení knihovního soudu, jímž byla k návrhu Státního pozemkového úřadu povolena poznámka záboru, nepřísluší právo k rekursu druhé straně (osobě, o jejíž pozemkový majetek jde). Ovšem přísluší jí stížnost v cestě správní.

Oprávnění Státního pozemkového úřadu k návrhu na povolení poznámky záboru nemůže býti přeneseno na jeho Obvodovou úřadovnu.

(Rozh. ze dne 3. května 1930, R I 280/30.)

Soud první stolice povolil k návrhu Státního pozemkového úřadu knihovní poznámku a) záboru dvou parcel a b) zamýšleného jich převzetí. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs majitele zabraného statku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud odmítl stížnost do usnesení prvního soudce, kterým byla povolena na návrh Státního pozemkového úřadu knihovní poznámka a) záboru dvou parcel a b) zamýšleného jich převzetí. Odmítl ji z důvodu, že podle § 3 náhr. zák. proti usnesení povolujícímu poznámku zamýšleného převzetí není opravného prostředku, vyřídil tedy v důvodech vlastně jen stížnost co do poznámky b), avšak nezabýval se vůbec otázkou poznámky záboru a). (Srov. rozh. čís. 9094 sb. n. s.) Dovolací stížnost však nechávajíc otázku poznámky zamýšleného převzetí b) nedotčenou a spokojujíc se tedy odmítnutím stížnosti proti jejímu povolení, napadá již jen poznámku z á b o r u a), při čemž ovšem ji nazývá v návrhu poznámkou »zamýšleného« záboru, a jest se tedy zabýváti již jen touto otázkou, kterou důvody rekursního soudu nevyřídily. I tu bylo odmítnutí stížnosti právem ve výroku vysloveno, neboť tu jest stížnost nepřipustná podle § 8 vl. nař. ze dne 9. ledna 1920, čís. 61 sb. z. a n. o vyšetření a uvedení v patrnost zabraného majetku, jenž na základě §§ 16 a 20 záb. zák. a tudíž platně nařizuje, že »na návrh pozemkového úřadu uvedou knihovní soudy v patrnost zabraný majetek knihovní poznámkou na listu vlastnictví, že majetek jest zabrán«, z čehož vyplývá, že není nic více k povolení poznámky třeba, než návrhu Státního pozemkového úřadu, a že se tomuto návrhu vyhověti musí, aniž by směl knihovní soud uvažovati o tom, zda Státní pozemkový úřad poznámku záboru žádá právem, či neprávem, neboť, an Státní pozemkový úřad potřebuje jen učiniti návrh na zápis poznámky záboru, avšak nepotřebuje nijak osvědčovati nebo listinně vykazovati, že nemovitost záboru podléhá, zejména, že vlastník má ve vlastnictví potřebnou podle § 2 záb. zák. plošnou výměru pozemností, ani soud tyto podmínky záboru přezkoumati nemůže a nesmí, z čehož plyne, že knihovní soud může zkoumati jen otázku, zda jest tu návrh Státního pozemkového úřadu na řečenou poznámku, a mohl by tedy poznámku nenaříditi jen, kdyby tu návrhu vůbec nebylo anebo návrh nepocházel od Státního pozemkového úřadu, nýbrž na př. od Obvodové úřadovny neb od jiného nižšího jeho orgánu nebo dokonce od nějaké soukromé osoby, neboť zákon o pozemkovém úřadě ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n. mezi funkcemi Státního pozemkového úřadu uvádí v § 7 čís. 1 právě i tu, že mu náleží »vyšetřiti veškerou zabranou půdu (§§ 1 a 2 záb. zák.) a uvésti ji v patrnost knihovní poznámkou«, a nemůže tato jeho funkce býti přenesena na Obvodovou úřadovnu, neboť vl. nař. ze dne 23. června 1921, čís. 225 sb. z. a n. vydané na základě § 8 cit. zák. o poz. úř. tuto funkci mezi oprávněnostmi Obvodových úřadoven neuvádí. Podle toho všeho příslušel by rekurs Státnímu pozemkovému úřadu, kdyby knihovní soud jeho návrhu na poznámku záboru nevyhověl, kdežto co se týče druhé strany, t. j. osoby, o jejíž pozemkový majetek jde, tato proti poznámce záboru povolené na návrh Státního pozemkového úřadu stížnost vůbec nemá, a měla by ji tedy jen, kdyby soud poznámku záboru povolil bez návrhu Státního pozem-

kového úřadu, tedy buď na návrh jiného orgánu, úřadu neb osoby, anebo ji nařídil vůbec bez návrhu. Zde však Státní pozemkový úřad návrh učinil a stížnost postiženého vlastníka je tedy nepřijatelná. Ovšem není vlastník bez ochrany, neboť stížnost mu beze sporu přísluší, jenže stížnost v cestě správní, která jest předmětem správního soudnictví, tam tedy, u nejvyššího správního soudu, měl vlastník své věcné námítky uplatňovati, a ne ochranu hledati pořadem stolic u soudu knihovního. Řádné soudy rozhodují o otázce, zdali pozemek vskutku záboru podléhá, čili nic, jen v jediném případě, totiž v případě vypovědi podle § 12 náhr. zák., neboť tato výpověď musí býti dána u řádného soudu (§ 18), avšak může podle cit. § 12 dána býti jen z majetku zabraného, takže podle § 20 (1) téhož zákona i otázka zabranosti náleží tu v obor jurisdikce řádných soudů.

Čís. 9886.

V právních věcech, v nichž jest nařízeno zastoupení advokátem, pokládá se právní zástupce, jenž vypověděl straně plnou moc, proti odpůrci a soudu i na dále za zmocněnce strany, dokud nebylo soudu oznámeno zřízení nového zástupce. Doručení rozsudku přímo straně nemá významu.

(Rozh. ze dne 3. května 1930, Rv I 297/30.)

Žalobu o vyklizení krámu procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

V právních věcech, ve kterých jest nařízeno zastoupení advokátem, tedy i v řízení přede všemi soudy vyšší stolice (§ 27 první odstavec c. ř. s.), pokládá se právní zástupce, jenž straně vypověděl plnou moc, podle § 36 první odstavec c. ř. s. proti odpůrci a soudu i nadále za zmocněnce strany, dokud nebylo soudu oznámeno zřízení nového zástupce (tak také Neumann Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, první svazek, Vídeň 1927, při 36 c. ř. s., strana 514 a 515). Doručením napadeného rozsudku přímo straně byl porušen předpis § 93 c. ř. s., a má se tudíž věc tak, jako by napadený rozsudek žalované straně vůbec nebyl doručen. Dovolání není proto opožděno, třeba by jinak platily kratší lhůty § 575 první odstavec c. ř. s.

Čís. 9887.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Ke svolání valné hromady společenstva dozorčí radou dochází v případech vyjimečných, je-li toho potřeba v zájmu družstva. Nestáčí zájem